

PŘÍBĚHY Z PRAXE – každá kapitola knihy obsahuje také jeden konkrétní příběh z praxe. Tentokrát jsem za příklady vybral takové, ke kterým mám i zpracované video a toto je (se souhlasem zúčastněných) probíráno na semináři ke knize (termíny seminářů uvádím na www.treninkj rozhovor.cz) Jako jeden příklad za všechny uvádím tento:

Iris a Iveta

Pojďme ještě naposledy k našemu smyšlenému národu Uctívačů Slunce. Tenhle ostrovní kmen přivolává složitými rituály Slunce zpět na oblohu, kdykoliv z ní zmizí. Jinou šanci jim jejich ostrov, ze kterého není úniku, nedává – tedy samozřejmě pokud jim nedojde, že Slunce se na oblohu po pár hodinách noci vrací samo. Co kdyby ale dokázali za svým uctívaným kotoučem Slunečního boha putovat tak rychle, aby jim nikdy nezmizel z oblohy a oni se tak stále hřáli v jeho paprscích? Co kdyby si dokázali své Slunce uhlídat, pevně ho připoutat k plujícímu ostrovu a pohybovat se dokola světa stále s ním? To by samozřejmě také nikdy nepřišli na to, že stačí pár hodin počkat na místě a Slunce samo přijde z druhé strany zeměkoule. A běda by bylo každému, kdo by se pokusil přetnout spojení mezi nimi a jejich životodárným sluníčkem, aby je k němu mohl dovést rychleji a pohodlněji opačným směrem zeměkoule. Tohle spojení by si střežili jako hlídací psi!

A právě pro nejednoho psa je jeho vlastní majitel tím pomyslným sluníčkem, které pes nenechá nikdy sejít z oblohy. Potřeba vidět svého člověka a zůstat s ním stále ve spojení jde u některých psů až do extrémů. Takovým extrémem byla i starší fenka belgického ovčáka malinois jménem Iris, jejímž sluníčkem k uctívání byla její majitelka Iveta. Poprvé jsme se viděli v Brně při nácvičku celkem pochopitelné věci – Iris, pokud byla s Ivetou, nenechala nikoho cizího se ke svému „sluníčku“ přiblížit. Tohle téma ale ještě nebylo tak zajímavé jako naše druhé setkání – Iris se nikým, včetně členů rodiny, nenechá od Ivety odvést byť jen na minutku. Dokonce ani na vyvenčení před domem. Jako by se bála, že ji ten cizí (být dobře známý) člověk zavede do věčné temnoty a ona už se nikdy se svým Sluncem neshledá. Prozatím asi neúspěšnější byl prý Ivetin manžel Tonda, který jednou v noci dokázal rozespálost Iris dovést alespoň z bytu do výtahu. Ovšem tam si Iris uvědomila hrozící „nebezpečí“ a zasekla se uvnitř výtahu, ze kterého nechtěla ani tam, ani zpět, dokud si tam pro ni přivolaná Iveta nedošla. Je jasné, že takové lpění, jakkoliv člověka dojírá, může být všem zúčastněným na obtíž. A bylo proto třeba naučit Iris, že vycházka na venčení nevede do žádné věčné temnoty a ztracení, ale zpátky k Ivetě. Ale tuhle „jinou cestu ke stejnému cíli“ jsme mohli Irisce vysvětlit jen v klidu. Tak aby měla zachované svoje jistoty.

V tomhle případě jsme se mohli opřít o to, že Iris má slušnou škálu cviků, které plní na povel. A plní je nejen Ivetě, ale i jejímu manželovi..., tedy do chvíle, než by tím cvikem bylo odvedení od Ivety. V tu chvíli se Iris zasekne na místě, táhne pozpátku proti vodítku a případně se z něho i vyvlékne. Tak zkrátka pro začátek nebudeme Iris vodit od Ivety, ale k ní. Všechno jsme připravili tak, aby Iris nejprve poslouchala Ivetu, pak Ivetu a Tonda a pak už jen Tonda..., ale aby tím získala v první řadě návrat k Ivetě.

Nasimulovali jsme společnou vycházku všech tří a za chůze dostala Iriska od Ivety odložení. To bez problému splní – vždyť odložení je, jak už Iris jistě ví, jen cvik, který končí přivoláním k Ivetě. Takže Iris splnila odložení, pak byla přivolána, žádný problém. Ve druhém opakování dostala Iris znovu odložení, ale tentokrát u ní zůstal i Tonda a držel ji na vodítku. Pro Iris zase žádný problém – splnila odložení, Iveta ji přivolala a Iris i s Tondou na druhé straně vodítka k ní došli. Třetí fází bylo to, že po odložení a vzdálení Ivety o pár metrů řekl Tonda Irisce slovíčko, které zatím neznala: „Jdeme“. Po tomhle slovíčku se rozešel k Ivetě a Iris ho samozřejmě ochotně následovala – jak by také ne, když ji vede rychleji k jejímu uctívanému Slunci. Dík Tondovi a kouzelnému slovíčku „jdeme“ nemusela Iris čekat až na přivolání. Paráda, vždyť Tonda jí v tuhle chvíli poprvé nabídl „v klidu lepší zkratku ke stejnému cíli“. V dalším postupu se Iveta po odložení vzdalovala víc a víc a potom už se Irisce schovala ze zorného pole za roh domu. A Tonda po slově „jdeme“ dovedl Iris k Ivetě, prozatím vždy nejkratší cestou.

Ted' byla chvíle porušit zkratku a udělat z ní okliku, byť ke stejnému cíli. To byl na první pokus problém. Jakmile Iris ucítila, že s ní Tonda míří byť jen lehce stranou od nejkratší cesty za Ivetou, zasekla se na místě a znovu, jako dříve, táhla proti vodítku. „Zrada!“ jako by křičela celým svým výrazem. Tohle nedorozumění bylo třeba napravit a problém rozmělnit. Udělali jsme tedy na opravu po slově „jdeme“ ještě jednou přímou cestu a potom jsme zkusili Iris před cestou do strany „rozcvičit“. Iriska dostala od Ivety odložení, Iveta se vzdálila za roh, Tonda dal Irisce několik jednoduchých úkolů na místě a po jejich splnění a odměnění řekl „jdeme“ a šlo se za Ivetou. Tohle fungovalo. Proto se pak cesty za Ivetou začaly ještě přerušovat dalšími cviky na místě a najednou se po jednoduchých cvicích podařilo Tondovi chodit s Iris i do stran od nejkratšího směru.

Na konci večera vyrazila Iris po slově „jdeme“ spolu s Tondou na úplně opačnou stranu, než kam předtím odešla Iveta. Byla totiž v klidu. A v tom klidu po řadě opakování a pečlivém vysvětlení pochopila, že „jdeme“ je příslibem jiné cesty ke stejnému cíli, k její milované paničce. Vždyť na rozdíl od Uctívačů Slunce nepotřebuje Iris putovat kolem celé zeměkoule, ale jen před dům na čurání. A to se dá v klidu, po přijetí slibu „lepší cesty ke stejnému cíli“, pochopit.

Neveřejné video k tomuto příběhu najdete na adrese:

<https://www.youtube.com/watch?v=kXQuVSfNixI&feature=youtu.be>